

Sötétszürke égbolt

Az eső Budapesten is éppúgy esik, mint Bácsszőlősön – gondolta Janka, miközben kifelé bámult az ablakon a sötétszürke égboltra.

Már három hónapja lakott a régi körfolyosós bérház legfelső emeletén, és igyekezett meghúzni magát egy hegedülni tanuló kisiskolás és családja, illetve egy kísérletező kedvű lakberendező közvetlen szomszédságában. Igaz, kellemes meglepetés volt számára, hogy a költözést követő második héten már különösebb gond nélkül, ráadásul időben el tudott jutni az egyetemhez, de valahogy még mindig félelmetesnek, kiszámíthatatlannak, kaotikusnak találta a fővárost a csikorogva fékező, dudáló autókkal, a zsúfolt boltokkal és a hemzsegő turistákkal. Néha már abban sem volt egészen biztos, hogy a szülőfaluja, ahol egész gyerekkorát töltötte, nem csak egy tündérmesében létezett-e.

A lány sóhajtva elfordult az ablaktól, és kisimította az arcába lógó gesztenyebarna hajtincseit. Nem álmodozhatott vagy töprenghetett tovább. Az elmúlt három hónap éppen elegendő volt rá, hogy megtanulja, itt most csak saját magára számíthat.

A házimunkát pedig aztán pláne nem fogja senki elvégezni helyette. Janka úgy gondolta, hogy legjobb, ha gyorsan túlesik a pillanatnyilag legkellemetlenebbnek tűnő feladatán, és lecipeli a szemeteszsákot a hideg, eső áztatta udvarra, ahol a kukák álltak. Igyekezett szedni a lábát, és nemcsak a zuhogó eső miatt, hanem azért is, nehogy hosszas eszmeccserét kelljen folytatnia a földszinten lakó nénivel, aki minden alkalmat megragadott, hogy a szomszédaival is megoszthassa a kedvenc receptjeit (a sütitket persze nem osztogatta). Szerencsére úgy tűnt, az eső még az ő kedvét is el tudja venni a társalgástól, így Janka percekben belül már visszafelé indulhatott a romos, huzatos, visszhangos, de legalább száraz lépcsőházba.

Ekkor váratlan zajra lett figyelmes. Óvatosan benézett a sötét kapualjba, és a meglepetéstől visszahőkölt. Egy nagyjából vele egykorú lány támaszkodott háttal az ajtónak, szőke haja csuromvizesen tapadt az arcához, levegő után kapkodva próbálta lerázni fekete bőrkabátjáról a vizet.

- Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni - lihegte látva Janka riadt tekintetét.

- Szia. Valami baj van? - kérdezte szégyenlősen Janka, és ő is belépett a boltív alá, hogy kevésbé érje az eső.

A szőke lány egy pillanatig elgondolkodva nézett rá, majd könnyednek szánt hangon megszólalt.

- Szia. Somogyi Csenge vagyok - nyújtott kezét -, és az az igazság, hogy tényleg jól jönne a segítséged.

- Réti Janka - viszonzta a kézfogást. - Szívesen segítek, csak előbb - végignézett mindkettejük víztől csöpögő ruházatán - nem ártana kicsit megszáritkoznunk.

A lányok felsiettek a szűkös kis lakásba, és egy bögre forró tea mellett, immár száraz ruhában beszélgetésbe merültek. Jankát kellemes, bizsergető érzés kerítette hatalmába. Végre valaki szóba állt vele, a bizalmába fogadta, sőt mi több, a segítségét kérte!

Csenge barátságosan érdeklődött Jankától mindenféléről, például, mikor költözött a városba, mit tanul az egyetemen, általában mivel telnek a napjai vagy, hogy nem érzi-e magát egyedül a többnyire idős szomszédai között. Janka eleinte bátortalanul válaszolt minden kérdésre, de lassan rájött milyen jó érzés kiöntenie valakinek a szívét, és egyre gondtalanabban fecsegett. A rettenetes magányt is képtelen volt eltitkolni, amit érzett az elmúlt időben. Szerencsére ekkor Csenge a saját problémájára terelte szót, amiben Janka segítségét szeretne volna kérni.

- Azért az mégiscsak túlzás, hogy még a holmidat sem hozhattad el a közös lakásotokból! Senkinek sincs joga ilyet tenni! - háborgott, miután újdonsült barátnője részletesen elmesélte a történeteket.

- Igen - bólintott Csenge - Bár talán jobb is, hogy vége lett a kapcsolatunknak.

Janka nyelve is megeredt, élénken és boldogan beszélgetett. Csengét minden érdekelte, amit mondott, még a házbellekkel kapcsolatos ostoba történeteinek is jól mulatott. Aztán visszatértek Csenge problémájára.

- Korábban is sokat veszekedtünk, de nem hittem volna, hogy idáig fajulnak a dolgok. Megfenyegetett... Ugye megérted, hogy nem akarok újra összetűzésbe kerülni vele?

- Persze - helyeselt Janka. - Tehát csak annyi a dolgunk, hogy visszamegyünk a házatokhoz, és amíg te összeszeded a dolgaidat, én öröködöm, arra az esetre, ha ez a Bálint ma a szokottnál korábban érne haza, igaz?

- Csak ha te is beleegyezel.

Janka egy pillanatig sem hezitált, mielőtt bólintott volna. Igazán jó barátnő akart lenni. Olyan, amilyen neki sohasem volt, bármennyire is igyekezett. A falubeli gyerekek esélyt sem adtak neki, hiába próbált kedves és megbízható lenni. Csak arra volt jó, hogy a háta mögött ki lehessen gúnyolni, titkolózni lehessen előtte és közösen kinevetni akármiért.

Fél órával később a lányok már a patinás belvárosi ház kapujában álltak a még mindig állhatatosan szakadó esőben.

- Csak várj itt! - mondta Csenge az izgatott Jankának. - Ha jön valaki, azonnal hívj fel! De ne aggódj, sietek - tette hozzá biztatóan mosolyogva.

Janka nem tudta, végül meddig ácsorgott a sötétkék esernyője alatt a forgalmas járdán, túlságosan félt. Néhányan rosszindulatúan odaszóltak neki, amiért csak egyhelyben téblábol és útban van, nem tudott másra figyelni, csak arra a rossz előérzetre, ami lassan úrrá lett rajta.

- Mehetünk – lépett ki Csenge az ajtón kezében két megpakolt kartondobozzal és egy kisebb bőrönddel.

- Hívok taxit, és visszamehetnék hozzám – javasolta megkönnyebbülten Janka. – Akár maradhatnál is, amíg nem...

- Nem kell! – a pesti lány azelőtt kedves, barátságos hangja most ridegen és élesen csengett. – Inkább ma este a bátyámnál alszom. Nem lakik messze – és határozott léptekkel a villamosmegálló felé indult, majd a kavargó tömeg hamar elnyelte.

Janka úgy érezte, megszakad a szíve a csalódottságtól. Fogalma sem volt, mit csinált rosszul, de Csenge azután nem kereste, és hiába próbálta felhívni vagy üzenetet küldeni neki. Mindössze néhány óráig voltak legjobb barátok, mégis olyan üresnek érezte a következő két napot, mintha egy régi bizalmasa hagyta volna cserben.

Idegesen dobta le a két bevásárlószatyrot a földre, amikor meglátta, hogy a ház lakóinak jórésze a lakása előtt gyülekezik. Pont ez hiányzott neki, miután újra alaposan megázott a hideg novemberi esőben!

- Elnézést! – próbálta észrevetetni magát az izgatottan beszélgető lakókkal. – Elnézést, de be szeretnék jutni a lakásomba.

Végre az első emeleten lakó kopaszodó öregúr odébb lépett, és Janka megpillanthatta a bejárati ajtaját. Rémülten hőkölt vissza az eléje táruló látványtól. Az ajtót felfeszítették, és már onnan látta, hogy minden holmija felforgatva, szétdobálva, gyűrötten vagy törötten hevert a padlón. Kétség sem fért hozzá: kirabolták.

- Már hívtuk a rendőrséget – próbálta megnyugtatni a reszkető lányt az egyik szomszéd.

- És én még láttam is, hogy ki tette! El is fogom mondani a rendőröknek! – jelentette ki harciasan a földszinten lakó Ilonka néni. – Nekem már akkor is gyanús volt az a kis szőke csitri, amikor szombaton itt ólálkodott, mintha csak behúzódott volna az eső elől. Meg mernék esküdni

rá, hogy pár órája őt láttam két férfival átsétálni az udvaron. Csak hát akkor nem hagyhattam ott a levest a tűzhelyen. Aztán már csak a többiek sopánkodására jöttem én is megnézni, mi a...

Janka már képtelen volt arra figyelni, amit az idős asszony ezután mondott, még mindig az előző néhány mondat csengett a fülében. Szőke csitri? Esőben? Behúzódott? Csenge... Hát Csenge rabolta ki! Ha egyáltalán Csengének hívják. A másik lakás is csak egy munka lehetett neki a sok közül. Ráadásul segített is neki. Büntárs lett.

Janka haragját lassan mérhetetlen kétségbeesés váltotta fel. Mennyire kegyetlen ez az olyan igazinak tűnő város. Mennyire idegen. És ő mennyire magányos. És mennyire szánalmas, hogy barátság reményében bármit megtesz egy idegennek. Szánalmas - ismételte. Lassan megfordult, és felnézett a sötétszürke égboltra.